

— Người ham chơi như anh cần ở tù một thời gian để phục hồi sức khỏe. Hàng ngày, y sĩ riêng của tôi sẽ đến thăm anh, và chích thuốc khỏe.

— Thừa ông, đạo này tôi tăng thêm 5 kí thịt vì ăn toàn đồ bỏ. Nếu được y sĩ chiếu cố, chỉ độ một tháng nữa là tôi sẽ thành đồ vật Nhật bản.

— Ủ, anh nên béo hơn trước.

— Béo xấu lắm. Vả lại, béo làm cho tay chân chậm chạp, làm sự rất nguy hiểm.

— Tôi cần anh mập mập để đóng đúng vai trò mới, còn xấu hay đẹp là việc chỉ liên quan riêng đến đàn bà, mà như anh đã thấy, tôi là giám đốc điệp báo, không phải là đàn bà. Mập làm hoạt động chậm chạp thì anh chịu khó tập dượt cho nhanh nhẹn. Từng sống ở Nhật, chắc anh đã tỉ thí với những võ sĩ nặng trên một tạ mà nhanh nhẹn như nhái bén.

Văn Bình chép miệng :

— Phục vụ dưới quyền ông đã lâu, chưa lần nào tôi bị trói buộc vào nhiều điều kiện nhiều khổ và gay go như lần này.

Ông Hoàng rút cặp kính dày cộm ra khỏi mắt :

— Chẳng có gì lạ cả. Vì đây là một điệp vụ quan trọng. Xe hơi đang chờ anh ngoài sân. Tuần sau, tôi sẽ gặp anh lại. Trong thời gian một tuần nghỉ ngơi, anh không nên đi đâu. Nếu cần, thì đi ban đêm, và chỉ đi trong trường hợp bất khả kháng. Chào anh.

Văn Bình lùi lùi ra ngoài. Chẳng quên chào lại ông tổng giám đốc. Đó là một cách biểu lộ sự bất bình của chàng. Tuy nhiên, ông Hoàng không

quan tâm tới. Ông còn bận nghĩ đến điệp vụ quan trọng khác.

Bên ngoài mưa rơi lất phất.

Giờ này được hủ hí trong phòng với giai nhân thì tuyệt... Chàng cau mặt khi nhớ lại thực tế phũ phàng. Lê Diệp lẳng lẳng nhìn Văn Bình trèo lên xe, đóng cửa một cách bức bối. Lại vẫn hai tú gương đầy thịt trong chiếc Citroen sạch, nếu chàng là chủ nhân thì đã bán cho hàng sắt vụn ở Chợ lớn.

Cả hai đều ngậm hột thị. Từ lúc Văn Bình lên xe đến khi xe về đến đầu đường Trịnh Minh Thế, họ vẫn không nói với nhau hoặc với chàng một lời. Dường như họ là tượng gỗ.

Văn Bình gợi chuyện trước :

— Các anh tên gì ?

Gã ngồi bên bắt đầu nhếch mép :

— Ông cụ dặn chúng tôi tiết kiệm nước bọt đến mức tối đa. Xin anh đừng hỏi vô ích.

Văn Bình trợn mắt :

— Ít nhất cũng phải biết tên để gọi cho dễ.

Nếu không, tôi đặt tên xấu thì đừng trách.

Cả hai tiếp tục ngồi im. Văn Bình to tiếng :

— Coi chừng... Tôi sẽ cho một anh ăn bụi.

Gã tài xế cười gằn :

— Chúng tôi với anh là đồng nghiệp, anh lại là đồng nghiệp đàn anh, giỏi võ hơn, cao cấp hơn. Có giỏi thì anh dọa sức với ông tổng giám đốc, bọn tôi chỉ là muối tép. Song kìa, nói dễ anh rõ, chúng tôi có súng thuốc mè, có Quỳnh Loan cho phép được dùng trong trường hợp anh định bỏ trốn. Tưởng anh cần biết rằng loại súng này rất hiệu

nghiệm, dụng nhẹ là thuốc mè phọt ra, con voi nặng hai tấn cũng quay lơ trong vòng 3 giây đồng hồ, còn tác động nhanh hơn xi-a-nuya nữa.

Văn Bình sững sốt :

— Cô Quỳnh Loan ra lệnh ?

— Đích thị. Lệnh cô Loan nghiêm lắm.

Văn Bình không đáp, ngồi dựa vào góc. Tài sắc vẹn toàn như Quỳnh Loan, chàng không dám đùa bỡn. Chàng càng không dám đùa bỡn vì nàng đã hy sinh thể xác và linh hồn cho chàng tại Vạn tượng. Ông Hoàng đã khôn ngoan dùng nàng để ràng buộc chàng.

Trong khoảnh khắc, xe hơi đã tới đường Ngô đưc Kế và đậu lại. Gã vệ sĩ ngồi bên nháy xuống, nhìn vòng tròn. Khi biết chắc từ phía không có ai khả nghi, hẳn mới mở cửa cho chàng.

Ít khi Văn Bình đi xe có người lái và người mở cửa. Vinh dự này thường dành cho viên chức cao cấp. Với cấp bậc đại tá tinh báo, chàng có quyền dùng xe riêng, tài xế riêng, và vệ sĩ riêng, nhưng không hiểu sao chàng lại cảm thấy chức vụ chàng còn quá nhỏ bé, không xứng đáng được tiền hô hậu ủng.

Bước xuống xe, Văn Bình mất hẳn vẻ nhanh nhẹn cố hữu. Sự chăm chút thận trọng của ông tổng giám đốc làm chàng già hẳn đi.

Gã vệ sĩ mở cửa hông bằng chìa khóa riêng. Loại khóa Yale kiên cố bậc nhất thế giới.

Cửa mở ra thì đèn bên trong cũng tự động bật sáng. Lại mở khóa thang máy. Gã vệ sĩ nhường Văn Bình vào trước. Chàng thấy dễ chịu vì thang máy được điều hòa khí hậu.

Tầng lầu thứ bảy được trang trí như đại lý quán Caravelle, có lẽ còn lộng lẫy và tân tiến hơn nữa. Tường được lót đá cẩm thạch vàng Ý đại loại, nền nhà trải thảm len Ba tư, trên trần lủng lẳng những bộ đèn bát giác chế tạo tại Tây Đức. Cửa đều bằng kính dày của Pháp, súng bắn không thủng. Không khí mát rượi như mùa thu ở Đà Lạt.

Văn Bình được mời vào phòng khách : một căn phòng rộng thênh thang đèn thấp mờ mờ giữa những cây kê và cây chuối lùn tịt màu xanh em ai, và những bình hoa lẻ đơn, hoa hồng, hoa thược dược, đặt trên những xích đồng nhỏ xíu bằng sắt mạ kền sáng loáng.

Văn Bình ném vét-lông xuống đi-văng, giọng uể oải :

— Buồn ngủ rồi... đêm nay hai anh ngủ đâu ?

Gã tài xế đáp :

— Ở đây.

Văn Bình nhìn nhớn nhác quanh phòng :

— Khò quá, các anh quên rượu.... Thiếu huyết ky, tôi có thể phát điên lên được.

Gã tài xế xoa tay, trịnh trọng :

— Tường gì... cô Quỳnh Loan đã sai người mang sẵn hai két Johnny Walker, nhãn đen. Trong tủ lạnh, thức ăn lúc nào cũng đầy ừ.

— Điện thoại ở đâu ?

— Cô Quỳnh Loan ra lệnh cắt điện thoại từ sáng nay rồi. Cần việc gì, tôi sẽ liên lạc với tổng hành doanh bằng walkie-talkie.

Văn Bình thần thờ mở vô tuyến truyền hình. Tiếng xè xè nổi lên, tràn ngập gian phòng rồi màn

ánh lóe sáng một màu trắng xóa. Chàng sực nhớ là giờ này dài vô tuyến đã nghỉ.

Buồn bã, chàng cho tay vào túi lấy gói Salem. Ngón tay chàng chạm phải một ống tròn nhỏ xiu. Mặt chàng bỗng tươi hẳn. Những viên thuốc văng trong ống tròn này có thể giúp chàng thoát khỏi xa-lim thần tiên của ông Hoàng đêm nay.

Chàng giả vờ vào phòng ngủ thay quần áo, nhưng thật ra để dốc ông thuốc vào tay. Còn hai viên... hai viên cuối cùng.

Rượu huyết-ky gọn sóng lăn tăn trên ba cục đá vuông vắn và trắng muốt. Chàng nâng ly lên miệng. Uống xong, chàng mời :

— Sao hai anh không làm một ly cho vui.

Gã vệ sĩ lắc đầu :

— Lệnh trên không cho chúng tôi uống rượu.

Văn Bình hừ một tiếng :

— Rồi lắm chuyện. Làm một vài ngum đã chết ai chưa ? Nam vô tửu như kỳ vô phong, không uống rượu là đại.

Chàng rót một ly đưa tận tay hẳn. Dáng điệu ung dung, chàng bung ly thứ nhì cho gã tài xế. Cả hai lừ mắt nhìn nhau như đề hội ý, rồi cùng uống một hơi.

Văn Bình đứng dậy đốt thuốc Salem. Loại thuốc mê đặc biệt này tác dụng trong vòng 30 giây đồng hồ.

Gã vệ sĩ bưng mặt, lấp bắp :

— Nhưc đầu quá...

Gã tài xế dựa lưng vào ghế rồi từ từ nhắm mắt lại. Văn Bình mỉm cười khoác vét-tông vào người. Chàng ra thang máy, sửa soạn bấm nút,

song sau một giây đồng hồ suy nghĩ lại quay vào. Có thể ông Hoàng đã đặt nhân viên canh chừng bên dưới.

Cảm thấy cộm cộm dưới nách, Văn Bình bỗng nhớ đến khẩu súng Luger quen thuộc. Hồi nãy, ông Hoàng đã rút khẩu súng và bao da trong hộc bàn ra, đưa cho chàng, giọng lo lắng :

— Tôi biết anh không thích đeo súng, nhưng bắt đầu từ hôm nay anh nên chịu khó nghe lời tôi. Ban Chuyền môn đã lau chùi nòng súng kỹ lưỡng, mỗi viên đạn đều được xem xét bằng kính hiển vi, và đặc biệt là bao da đã được đánh xi nhẵn bóng, anh đừng vào là khẩu súng tuột ngay xuống tay.

Lâu lắm, Văn Bình không đeo súng. Hoạt động tại Sài Gòn, chàng thích dùng hai bàn tay. Ngay cả những khi vật lộn với Tử thần trong lòng địch, chàng cũng ghét khí giới công kênh. Nhưng đêm nay chàng không thể gác ngoài tai lời dặn của ông Hoàng...

Chàng tắt hết đèn, mở cửa sổ nhìn ra sân sau. Nhanh như chim én, chàng vọt ra ngoài, bám ống măng, tuột xuống.

Sau nhiều ngày nghỉ xả hơi, tay chân lười cử động nên Văn Bình mỏi rừ. Lệ thường, chàng leo trèo ống măng nhẹ nhàng, nhưng đêm nay chàng lại có cảm tưởng là tòa nhà cao mấy chục tầng với những ống măng dài vô tận.

Quả ông tổng giám đốc phê bình đúng. Mới dùng sức trong 5 phút ngắn ngủi mà Văn Bình phải ngồi bệt trên bậc cấp, và thở phì phò. Đàn

bà và những đêm thức trắng đã làm suy mòn sức khỏe Hạng võ của điệp viên Z.28.

Đột nhiên, chàng nảy ra ý định trở lên phòng. Trong quá khứ, chàng đã trái lệnh ông Hoàng nhiều lần, và ông Hoàng đã bỏ qua cho chàng. Song lần này chàng đi quá trớn. Tuy nhiên, chàng không ngăn ông tổng giám đốc bằng Quỳnh Loan.

Nhưng tư tưởng hiền hòa ấy chỉ vụt sáng rồi tắt ngúm trong óc Văn Bình. Chàng có cái hèn quan trọng, và chàng không thể lờ hèn. Trong thời gian chung sống với Mộng Kiều, chàng đã vắng nhà hai đêm, và mỗi đêm lừa cho nàng ngủ vui với viên thuốc mê đặc biệt.

Mỗi đêm, chàng lên đến phòng riêng của Như Luyến (1), vợ ly dị của bác học nguyên tú Đoàn Trung. Vì tai tiếng, Như Luyến không dám gặp chàng công khai. Mặt khác, vì công việc nàng chỉ có thể có mặt tại Sài Gòn nửa tháng một lần. Sau khi đoạn tình với Đoàn Trung, nàng xuất ngoại ít lâu rồi trở về Đát Lạt, phục vụ trong Nguyên tử lực cuộc.

Về nhan sắc, Như Luyến trội hơn nhiều người đàn bà đã đi qua đời Văn Bình. Song chàng yêu nàng, không hẳn chỉ vì nàng đẹp trên mức trung bình. Chàng yêu nàng vì vẻ đoan trang lời cuốn, vì kiến thức lạ lùng của nàng, và nhất là mối tình giữa hai người có giá trị ngang trái cảm.

Văn Bình rào bước ra đại lộ Nguyễn Huệ.

(1) Câu truyện Như Luyến và Văn Bình đã được thuật lại trong « Một vụ đánh cắp tài liệu nguyên tử ». Người thư Tám, đã xuất bản cuối năm 1965.

Mưa vẫn bay lất phất.

Chàng vẩy xích-lô máy, trèo lên, ra hiệu cho tài xế chạy về phía bắc thành phố. Như thường lệ, mỗi khi ở Đát Lạt về, Như Luyến ngụ trong một căn phòng dành cho chuyên gia cao cấp của phủ Thủ tướng ở đường Yên đồ.

Giờ này, nàng đang chờ chàng.

Huyết sáo miệng, chàng đậu xích-lô máy tại ngã tư Trương minh Giảng rồi bách bỏ lại. Chàng đã thuộc lòng lối ra vào nên chỉ trong loáng mắt đã nhảy qua tường — một bức tường thấp một thước rưỡi — rồi vòng cửa sau lên lầu nhĩ.

Đến trước phòng Như Luyến, chàng hơi ngạc nhiên vì đèn còn sáng. Nàng đã dặn chàng là tắt hết đèn để cho mọi người không để ý. Lẽ ra chàng gõ cửa hoặc cất tiếng gọi. Không hiểu sao chàng lại tra chìa khóa vào ổ, mở cửa bước vào vội vàng.

Sự nhanh nhẹn kỳ ảo của hơn 10 năm tập luyện võ công đã cứu chàng khỏi bị trọng thương trong đường tơ, kẽ tóc. Cánh cửa gỗ tách vừa mở ra thì Văn Bình nghe vù một tiếng.

Tiếng vù này rất nhẹ nhàng, người không thính tai, và không quen thuộc với thanh âm võ khí, không tài nào nhận ra được. Khi ấy, óc chàng không kịp suy nghĩ nữa. Gân cốt chàng như tuân theo một mệnh lệnh siêu phàm tức khắc chuyển động, xô chàng ngã xuống đất, cuộn tròn như khúc dồi trước khi lăn vào chân tường.

Tiếp sau tiếng vù là tiếng phập.

Tiếng của vật nhỏ và nhọn cắm vào cửa gỗ.

Trong một phần vi phân của giây đồng hồ,

Văn Bình thoáng thấy một bóng đen núp sau tủ gương, trên tay còn lăm lăm khẩu súng lục, nòng dài lêu nghêu. Chỉ nhìn khẩu súng, chàng đã biết đối phương là ai. Loại súng bắn tên này là sản phẩm đặc biệt của Smerch, cơ quan Phản gián số viết, chuyên ám sát các nhân vật nổi tiếng trên thế giới.

Cách đây không lâu, ông Hoàng gọi chàng vào văn phòng, cho coi loại súng bắn tên của Smerch. Nó nhỏ như khẩu 6,35 mà phụ nữ thường dùng, song nòng dài gấp đôi, có khi gấp ba. Mỗi xạ-giờ chứa 3 mũi tên, bắn mũi này thì mũi khác tự động nhảy lên nòng như đạn thường.

Tên này chỉ nhỏ bằng cây kim gút, nhưng được chế bằng thép riêng tại Đông Đức nên cứng lạ thường, có thể xuyên qua những chướng ngại vật dày nhất mà đạn bắn không thủng. Khẩu súng bắn tên rất dễ sử dụng, con nít lên 5 bắn cũng trúng đích ngon lành vì nó không giật. Trong đường kính 5 thước, mũi tên có thể xuyên qua thân thể nan nhân và vọt ra ngoài, không để lại vết máu, thậm chí phải quan sát kỹ lưỡng mới tìm thấy cái lỗ tí xíu ngoài da.

Nếu đầu tên được phết độc được thì nạn nhân sẽ chết tức khắc. Đầu tên lại có thể chứa một cái túi tròn, khi bắn ra, một thứ thuốc mê cực mạnh tỏa đầy, làm nạn nhân bất tỉnh trong nháy mắt.

Biết rõ tác dụng kinh hồn của súng bắn tên, Văn Bình không dám khinh thường. Chàng chồm dậy thì mũi thứ hai vọt tới. Nghĩa là địch chỉ còn mũi thứ ba, mũi cuối cùng.

Đối phương nhắm đạn một cách bình tĩnh và h

lợn, tuy nhiên Văn Bình lại bình tĩnh và lì lợm hơn nên cả hai phát đều trật ra ngoài. Trong khi ấy Văn Bình đã núp được sau ghế sofa.

Địch từ từ tiến lại.

Hắn là một thanh niên trạc 20, cao lêu, thân thể gầy guộc, xương yết hầu và lưng quỳen nhỏ lên nhọn hoắt, da mặt xanh tái, môi thâm sì, tóc húi cao, tay dài như tay khỉ, mắt một mí tí hí nhưng sáng quắc.

Hắn còn cách chàng ba thước.

Văn Bình cúi thấp xuống, chuẩn bị nhảy tránh. Ngón tay xù xì của địch đặt vào cò súng.

Thì biểu cổ xảy ra.

Biến cố xảy ra do sự nhanh trí của Như Luyến. Nàng bị trói giắt cánh khuỷu vào ghế, dựa lưng vào bàn trang điểm, miệng bị nhét giẻ cứng ngắt, tóc xõa xuống vai, vẻ mặt sợ hãi cực độ.

Nàng vùng vẫy, xô cái ghế xuống đất, dưng vào chân gã thanh niên nhân viên Smerch. Hắn lạng người về phía trước, miệng súng tụt xuống. Cơ hội hãn hữu đã tới với Văn Bình.

Chàng tung hai chân lên. Thế song cước tuyệt hảo của chàng đã đảo lộn tình thế một cách êm thấm. Khẩu súng bắn tên ghé gờm rớt xuống nền gác, gã nhân viên Smerch bị hất vào cái bàn trang điểm, làm cái bàn ngã lũng chông.

Văn Bình phi thân lại, kết thúc tấn bị kịch bằng một phát atemi xuống xé như dao chém vào bẹn. Đối phương cựa quậy một phút đồng hồ rồi nằm lịm.

Nụ cười nở rộng trên môi, Văn Bình ôm lấy Như Luyến, quên rằng nàng đang bị trói còng

queo vào ghế sắt. Trước mặt, chung quanh chẳng thấy, chẳng nghe gì nữa hết. Chẳng chỉ thấy khuôn mặt đẹp như hoa của Như Lýến, nhà nữ bác học nguyên tử góa bụa. Chẳng chỉ nghe được hơi thở thoả thức và thơm ngát của nàng.

Chàng cúi xuống hôn nàng đắm đuối.

Trong giây phút say mê, chàng không biết đến họng súng đang chực sẵn phía sau.

Cũng họng súng bắn tên.

Họng súng quái ác của Smerch sỏ viết.

Lần này thì chàng hết hy vọng vì đối phương đứng cách 4 thước. Đối phương lại tỏ ra lão luyện với luồng mắt sáng như dao cạo, và miệng súng vừa tầm, không cao, không thấp, không cứng cáp, cũng không rung rung. Tư thế cầm súng này phải là kết quả của một công trình luyện tập chính xác và kiên nhẫn.

Thấy ngón tay của địch từ từ bóp cò, Văn Bình tái mặt. Trong khoảng cách này, chàng không thể trở tài quảng mình hoặc đá hai chân để cướp súng. Trước khi chàng có cử chỉ khả nghi, địch đã nhắm đạn. Nghĩa là chàng chỉ còn giải pháp độc nhất: nhắm mắt lại chờ chết.

Vĩnh biệt cõi sống đầy giai nhân và rượu huyết ky là điều đáng tiếc, nhưng thà ra đi bây giờ còn hơn. Nhiều người đàn bà không được chàng yêu đã cầu nguyện cho chàng chóng chết để hình ảnh chàng sống mãi trong tâm khảm của họ.

Bụp...

Phát súng bắn qua nòng dài kêu êm tai như thể được lọc bằng ống cao su hãm thanh.

Văn Bình lãnh viên đạn vào giữa trán.

Chẳng thấy chày bồng trên mặt, báo hiệu viên đạn xuyên vào óc. Song chàng không thấy đau đớn.

Chàng ngã nhào xuống đất.

Gã nhân viên thư nhĩ của Smerch rút trong người ra một cái túi ni-lông đặc biệt màu đen, tuy rất mỏng mà không nhìn thấu qua được. Hắn luồn miệng túi vào đầu Văn Bình rồi kéo xuống. Một phút sau, khối thịt lực lưỡng của điệp viên Z.28 đã nằm gọn trong túi.

Vẻ mặt hơn hờ như đứa trẻ được thầy giáo khen thưởng, gã nhân viên Smerch buộc miệng túi lại bằng giây dù, rồi kiêng lên vai.

Trước khi quay ra, hắn không quên nhìn quanh phòng một vòng. Thấy Như Lýến nằm công queo trên đất, miệng vẫn ú ở vị đồng gié bản thủ, hắn suy nghĩ một phút, ra vẻ bối rối.

Với túi ni-lông nặng chiu một bên vai, hắn cất khẩu súng thuốc mè vào túi, móc khẩu Luger đeo dưới nách ra. Sau khi xem xét bi đạn, hắn nhắm Như Lýến, sửa soạn bóp cò.

Đoàng...

Khói súng xanh um và khét lẹt.

Một tiếng kêu cất lên.

Song người trúng đạn không phải là Như Lýến mà là gã điệp viên Smerch.

Thần Vệ nữ hiện ra ở ngưỡng cửa.

Nàng là Quỳnh Loan, nhân viên ban Biệt vụ của ông Hoàng, người yêu lạ lùng nhất của Văn Bình Z.28.

